Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-220/2023-36

U I ME R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, OIB: 14828046348, po sutkinji Meliti Šmentanec-Klarić, u pravnoj stvari tužiteljice Karmen Furjan, OIB: 48285141575, iz Varaždina, Radnička 2, zastupane po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupanog po punomoćnicima iz OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o., odvjetnicima u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon zaključene glavne i javne rasprave, u prisutnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika 21. listopada 2026., dana 27. studenoga 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu za isplatu koji glasi:
" Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužiteljici Karmen Furjan, Radnička 2, Varaždin, OIB: 48285141575 isplati iznos od 2.992,26 € (slovima: dvijetisućedevetstodevedesetdvaeura i dvadesetšestcenta) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.10.2015.g. u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena sve do 30.12.2023.g., te od 31.12.2023. pa do isplate uvećanje referentne stope za tri postotnih poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.", te u dijelu kojim tužiteljica potražuje isplatu tzv. procesne kamate na iznos od 1.194,12 EUR koja teče od 21.4.2023. do uključujući 24.4.2023., kao neosnovan.

II. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 3205766842/05 od 30.11.2005. godine sklopljen između tužiteljice Karmen Furjan, Radnička 2, Varaždin, OIB: 48285141575 i tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, u članku 2., a koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje

se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.“

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužiteljici Karmen Furjan, Radnička 2, Varaždin, OIB: 48285141575 isplati iznos od 307,19 € sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 15.12.2005. u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, po stopama za ostale odnose, u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužiteljici Karmen Furjan, Radnička 2, Varaždin, OIB: 48285141575 isplati iznos od 1.194,12 € (slovima: tisuću sto devedeset četiri eura i dvanaest centi) sa zakonskom zateznom kamatom u skladu s čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, po stopama za ostale odnose, koja teče od 25.4.2023. do isplate, u roku 15 dana.

V. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe predložena podneskom od 1.6.2026.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 25.4 2023. podnijela tužbu protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. radi isplate i utvrđenja ništetnosti. U tužbi je navela da je kao korisnik kredita 30.11.2005. sa Zagrebačkom bankom d.d. sklopila Ugovor o kreditu broj 3205766842/0, te je sklopila Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15) kojim je provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR. Tvrdi da provedena konverzija kredita sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju iz 2015. nije od utjecaja na ništetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu broj 3205766842/05 od 30.11.2005. i to ništetne odredbe o promjenjivosti kamatne stope sukladno odluci tuženika te ništetnoj ugovornoj odredbi po kojoj je glavnica i kamata vezana uz valutu CHF. Navela je da je Vrhovni sud Republike Hrvatske je u rješenju broj Gos 1/2019-36 kojim je odlučujući o prijedlogu za rješavanje pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava podnesenog od Općinskog suda u Pazinu u predmetu poslovni broj P-1413/2019-9 od 20. rujna 2019., obrazložio da bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima”. Navela je da je odredbom čl. 236. Zakona o obveznim odnosima propisano da ništetan ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane, te se pozvala na pravno utvrđenje iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2668/2018-2 od 12.2.2019., te da unatoč sklopljenom Dodatku ugovora o kreditu temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju podnosi tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredaba kojima je bila ugovorena valuta u CHF, a uslijed utvrđenja ništetnosti traži i ostvarivanje prava na isplatu za koju smatra da joj pripada zbog više plaćenog tuženiku, a iznos je tuženik stekao bez osnove. Tvrdi da prihvaćena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu EUR ne

predstavlja osnovu za gubitkom pravnog interesa. Istaknula je da je ugovorom o kreditu tuženik odobrio i stavio joj na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 46.000,00 CHF po prodajnom tečaju kreditora na dan plaćanja. Nadalje je navela da je u čl.7. Ugovora o kreditu bilo je ugovorena otplata kredita u mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan dospijeća. Odredba čl. 7. Ugovora o kreditu broj 3205766842/05 od 30.11.2005. kojom je ugovorena vezanost uz valutnu klauzulu je temeljem odredbe čl.322. Zakona o obveznim odnosima (ZOO) ništetna. Navedena ugovorna odredba kojom je ugovorena vezanost samo uz određenu valutnu klauzulu bez da se istovremeno precizno odrede uvjeti promjenjivosti za koju se promjena veže, dakle sve ovisi samo o odluci jednog ugovaratelja, i to tuženika, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Ništetnost ugovornih odredaba proizlazi zbog protivnosti prisilnim propisima i to odredbi čl. 84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03). Tvrdi da tuženik nije postupao po načelu savjesnosti i poštenja u odnosu na nju kao potrošača, jer u ugovoru o kreditu ugovorio i nepoštene i ništetne odredbe na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac, nju kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, slijedom čega je tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03) i to čl. 81. i čl. 84. Napomenula je da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena ništetnost ugovornih odredaba kojima se ugovorima o kreditu, konkretno koje je sklapao i tuženik, ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a sve to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a tuženik u svezi zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja a imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. S obzirom da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, smatrajući da je tuženik svojim postupanjem od nje stekao bez osnove značajan novčani iznos, izvršila izračun više plaćenog uz tečaja CHF na dan isplate kredita, obuhvatila je razdoblje od isplate kredita pa do prihvaćanja konverzije i utvrdila iznos postojeće preplate od 2.519,71 €. Nadalje je navela da je odredbom čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 3205766842/05 ugovoreno da je korisnik kredita u obvezi platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, a isto je vidljivo u specifikaciji isplate kredita gdje su ispisani troškovi obrade u iznosu od 2.314.52 kn koji su naplaćeni 14.12.2005. Tvrdi da o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru nije imala mogućnost pregovarati, slijedom čega je stavljena u nepovoljniji položaj od druge ugovorne strane, a takva ugovorna odredba je temeljem odredbe čl. 322. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) ništetna. Dakle, traži vraćanje iznosa koji je platila kao ulaznu naknadu, zbog stjecanja iznosa od strane tuženika temeljem ništetne ugovorne odredbe. Slijedom svega navedenog, a posebno uzimajući u obzir presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018., te obvezujuća pravna utvrđenja iz navedene presude u postupku zaštite kolektivnih interesa u odnosu na postupke koje pokreću potrošači kao, te uzimajući u obzir činjenicu da je tuženik

ugovaranjem ništetnih odredaba prouzročio neravnotežu u pravima i obvezama između tuženika i nje kao potrošača, predložila je da se primjenom odredaba čl. 81. i 84. Zakona o zaštiti potrošača te odredbe čl. 322. ZOO-a naloži tuženiku da joj isplati iznos od 2.519,71 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, da se utvrdi da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe čl.2. Ugovora o kreditu i da joj zbog te ništetne odredbe tuženik isplati i iznos od 307,19 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i da sud naloži tuženiku da joj naknadi prouzročene troškove postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti. U cijelosti je osporio osnovanost i visinu tužbenih zahtjeva. Naveo je da tužiteljica nije dokazala da je potrošač i da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe, te da je na njoj teret dokaza da se utvrđenja iz kolektivne parnice mogu primijeniti na nju. Istaknuo je prigovor zastare. Naveo je da treba uzeti u obzir da su stranke 19.1.2016. sklopile Dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN broj 102/15) i pozvao se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Gos 1/2019 i odluku Suda EU u predmetu C-567/20, te naveo da je konverzija kredita isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti i da se u ovom slučaju mora pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužiteljice kao potrošača i tuženika kao trgovca. Naveo je da tužiteljica ne raspolaže valjanom pravnom osnovom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata, te da nema pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između banke i korisnika kredita, a koji odnos je naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama. Usprotivio se dokaznim prijedlozima tužiteljice, osobito za provođenjem financijskog vještačenja s ciljem izračuna navodno preplaćenih iznosa. Glede tijeka zakonskih zateznih kamata naveo je da se banka treba smatrati savjesnim stjecateljem, pa da tužiteljici pripadaju zatezne kamate eventualno od dana podnošenja zahtjeva. Vezano za naknadu za obradu kredita naveo je da je ta ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva, da ta ugovorna odredba ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama, da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti iz cjelokupnog ugovora o kreditu. Istaknuo je i prigovor zastare jer je ta naknada naplaćena 14.12.2005. Nadalje je naveo da ako bi sud odlučio izvoditi dokaz financijskim vještačenjem predlaže da vještak izračuna razliku između iznosa anuiteta koje bi tužiteljica plaćala da se primjenjivao tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta koje je tužiteljica stvarno plaćala po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta kada je tečaj CHF spram tečaja HRK bio niži nego tečaj CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita, kao i da se vještak očituje je li konverzija provedena sukladno zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te jesu li prilikom izračuna konverzije i sklapanja dodatka bile uzete u obzir navodne preplate tužitelja vršene, s obzirom na promjene u kamatnim stopama kroz razdoblje od početka otplate predmetnog kredita pa do konverzije, kao i je li pri izračunu konverzije u obzir uzeta valuta kredita (CHF-EUR). Predložio je odbiti sve tužbene zahtjeve i naložiti tužiteljici da mu naknadi troškove postupka.

3. Podneskom od 8. rujna 2023. tužiteljica se očitovala na odgovor na tužbu, osporila je sve prigovore tuženika kao neosnovane i navela da je nejasna odredba čl.21. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da je u slučaju spora nadležan sud u Zagrebu.

4. Prigovor tuženika mjesne nenadležnosti ovog suda je pravomoćno odbijen rješenjem Županijskog suda u Bjelovaru broj Gž-259/20225-2 od 8. travnja 2025.

5. Tuženik je tijekom postupka u bitnom isticao da tužiteljica ne iznosi niti jedan razlog eventualne ništetnosti konverzije, da su sve uplate tužiteljice iskorištene za otplatu njezinog kredita u EUR, da je do sklapanja konverzije došlo na temelju informiranog pristanka tužiteljice na koju je ona slobodno pristala i da je provođenjem konverzije kredita iz CHF u EUR stvorena nova pravna osnova između ugovornih strana i to s retroaktivnim učinkom konverzije, čime je između ugovornih strana uspostavljena ravnoteža i to retroaktivnim priznavanjem cjelokupnih iznosa uplaćenih na ime povrata kredita u CHF, pa tako i svih mogućih preplata koje bi proizlazile iz osnovnog ugovora o kreditu i na taj način su sve eventualne preplate po osnovi nepoštenih odredbi ugovora o kreditu iskorištene te uračunate nakon konverzije za otplatu kredita u EUR i stoga nema stečenog bez osnove, ni obveze banke na povrat stečenog bez osnove i tužiteljica nema pravo na bilo kakvu isplatu uslijed provedene konverzije i sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu sukladno odredbama ZIDZPK/15.

6. Tužiteljica je tijekom postupka osporavala navode tuženika navodeći da sklapanjem sporazuma o konverziji nije izgubila pravo potraživati stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje važenja ugovora o kreditu u CHF do dana sklapanja ugovora o konverziji i da su sklapanjem dodatka izmijenjeni samo uvjeti i način otplate kredita.

7. Tužiteljica je nakon izvedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, podneskom od 1.6.2026. preinačila tužbu, odnosno povisila tužbeni zahtjev na način da je zatražila isplatu iznosa od 2.992,26 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose preplate, a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić. U preostalom dijelu nije mijenjala tužbeni zahtjev.

8. Tuženik se podneskom od 30.6.2026. protivio preinaci tužbe.

9. Tužiteljica je u podnesku od 17.7.2026. navela da je tuženikov prigovor preinaci tužbenog zahtjeva nakon provedenog vještačenja neosnovan, s obzirom da je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sastanku predsjednika građanskih odjela županijskih sudova u odnosu na pitanje dopuštenosti preinake nakon vještačenja u CHF predmetima usvojio zaključak koji glasi: "U predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena je preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem." Također tužiteljica je u o tom podnesku, a obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025 predložila vještačenje na način da se izračuna iznos zateznih kamata koje pripadaju tužiteljici na preplaćene iznose temeljem ništetnih ugovornih odredbama o valutnoj klauzuli u CHF od dana plaćanja do dana izvršene konverzije. Sud je taj prijedlog prihvatio, te je tužiteljica podneskom od 28.9.2026. konačno precizirala tužbeni zahtjev na način da je zatražila isplatu iznosa od 2.992,26 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos koja

teče od 1.10.2015. do isplate (točka I. tužbenog zahtjeva). Zatražila je da se utvrdi ništetnim dio odredbe ugovora o kreditu broj 3205766842/05 od 30.11.2005. u čl.2. kojim je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor i da se naloži tuženiku da joj isplati iznos od 307,19 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 15.12.2005. do isplate (točka II. i III. tužbenog zahtjeva). Točkom IV. tužbenog zahtjeva je zatražila da se naloži tuženiku da joj isplati iznos od 1.194,12 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 21.4.2023. do isplate i da se naloži tuženiku da joj nadoknadi troškove postupka, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate (točka V.). Navela je da potražuje cjelokupan trošak parničnog postupka u skladu s primjenom načela učinkovitosti i ekvivalentnosti prava EU pozivanjem na odluku Suda EU 215/21 i C 224/19 kojom je opisano da troškovi ne smiju odvraćati potrošača od ostvarivanja prava i ukazala je na situaciju vezano za CHF konvertirane predmete kod kojih ni Vrhovni sud Republike Hrvatske nije ujednačen kod trenutno posljednjeg zauzetog stava, s obzirom na izdvojena mišljenja, pa nije mogla znati i zbog ne donošenja odluke Ustavnog suda još uvijek ne zna konačan stav, ali zna da zbog primjene nepoštenih ugovornih odredbi nije primila nikakvu isplatu od tuženika.

10. Tuženik je u podnesku od 15.10.2026. naveo da je tužiteljica podneskom od 28.9.2026. preinačila tužbu i da ta preinaka nije dopuštena i da se protivi toj preinaci tužbe, a ako sud dozvoli preinaku ističe prigovor zastare na novopostavljeni tužbeni zahtjev. Naveo je i da bi tužbeni zahtjev bio neosnovan i neovisno istaknutim prigovorom zastare. Predložio je odbaciti tužbu posredno odbiti sve tužbene zahtjeve i naložiti tužiteljici da mu nadoknadi troškove postupka.

11. Vezano za navedenu preinaku tužbe podneskom od 1.6.2026. valja reći da je odredbom čl. 190. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14,70/19, 80/22, 114/22, dalje: ZPP), propisano je da tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu. Nadalje, odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a propisano je da iznimno od odredbe stavka 1. tog članka, tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka. Nadalje, odredbom st. 3. tog članka propisano je da je nakon dostave tužbe tuženiku za preinaku tužbe potreban pristanak tuženika; ali i kad se tuženik protivi, sud može dopustiti preinaku ako smatra da bi to bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama. Tuženik se protivio navedenoj preinaci tužbe, no sud je ocijenio da tužiteljca nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, u dijelu kojim je uskladila tužbeni zahtjev za isplatu s nalazom i mišljenjem stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić. Navedeno i iz razloga što iz izvoda iz zapisnika sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog u Zagrebu 26. studenog 2021. poslovni broj Su IV-162/2021 proizlazi da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. U konkretnom slučaju radi se o predmetu po tužbi korisnice kredita u švicarskim francima i tužiteljica je preinačila tužbu nakon provedenog dokaza

financijskim vještačenjem. Nadalje valja reći da iz izvoda iz zapisnika sa druge sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 2/24 održane 27. svibnja 2024. broj Su-IV-123/2024-5 proizlazi da je na toj sjednici zauzeto pravno shvaćanje da se u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl.190. i 191. ZPP-a) zastara prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. Stoga je odlučeno kao u izreci rješenja sadržanog u ovoj odluci. Vezano za podnesak tužiteljice od 28.9.2026. valja reći da isto prema stavu suda ne predstavlja preinaku tužbe, nego preciziranje tužbenog zahtjeva, te da je zahtjev za isplatu zateznih kamata koje je tužiteljica tim podneskom zatražila u apsolutnom iznosu, zapravo već bio sadržan u tužbi, odnosno prvotno postavljenom tužbenom zahtjevu, a tim podneskom ga je tužiteljica postavila u takovom obliku uzimajući u obzir u međuvremenu donesenu odluku VSRH u istovrsnom predmetu Rev-457/2025 od 27.5.2026.

12. U dokaznom postupku sud je pročitao dokumentaciju u spisu i to Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205766842/05 od 30.11.2005. (stranice 12-24 spisa), Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2018) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 19.1.2015. (stranice 25-30 spisa), stanja po kreditnoj partiji (stranice 31-32 spisa), pregled promjena kamatnih stopa po kreditu broj 7102942155 od 30.11.2022. (stranica 33 spisa), dopis tuženika od 12.12.2015. (stranica 34 spisa), izračun konverzije na dan 30.9.2015. (stranice 35-39 spisa), informativni sažetak izračuna konverzije na dan 30.9.2015. (stranica 40 spisa), pregled otvorenih stavki po kreditu na dan 30.9.2015. (stranica 41 spisa), potvrdu tuženika od 12.12.2022. (stranica 42 spisa), promete po kreditu/specifikacija uplata (stranice 43-53 i 206-217 spisa). U dokaznom postupku je izveden i dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić, te je saslušana tužiteljica u svrhu dokazivanja. Izvođenje drugih dokaza stranke nisu ni predlagale.

13. Između stranaka nije bila sporna činjenica da su tuženik i tužiteljica, kao korisnik kredita zaključili 30.11.200. predmetni Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205766842/05. Naime, iz Ugovora o kreditu proizlazi da je tuženik odobrio tužiteljici, kao korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti 46.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke. Kredit je odobren za kupnju stana u Zagrebu, Vile Velebita 1/A. Nije bilo sporno da je čl.2. Ugovora o kreditu bilo ugovoreno da je korisnik kredita dužan Kreditoru platiti u anuitetima iznos od 46.000,00 CHF i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama, a na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,90% godišnje, interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Člankom 2. je bilo ugovoreno i da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Člankom 3. bilo je ugovoreno da je rok otplate kredita 15 godina i 00 mjeseci, a tražbina kreditora dospijeva najkasnije 1.6.2022. Člankom 7. bilo je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 358,83 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF

na dan plaćanja, a iznos anuiteta sadrži glavni dug i kamatu obračunatu temeljem kamatne stope važeće na dan sklapanja Ugovora. Nije bilo sporno niti da su stranke 19.1.2016. sklopile Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR iz kojeg proizlazi da ne otplaćena glavnica kredita u CHF u skladu s izračunom konverzije iz čl.2. tog Dodatka ugovoru iznosi 20.656,23 CHF, odnosno 144.196,43 HRK, te da je na dan 30.9.2015. preostali rok otplate kredita 64 mjeseca. Nadalje proizlazi da su stranke u čl.6. postigle sporazum o preplati, odnosno da sukladno čl.5. preplata na dan 30.9.2015. iznosi 11.049,72 HRK i da ne dospjela neotplaćena glavnica na dan 30.9.2015. iznosi 14.169,40 EUR, u kunskoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Nije sporno niti da je predmetni kredit otplaćen. Također između stranaka nije bilo sporno da je tužiteljica primila informativni sažetak izračuna konverzije na dna 30.9.2015. Iz prometa po kreditu/specifikacija uplate proizlazi da je tužiteljica osobno otplaćivala predmetni kredit, a iz potvrde na stranici 42 spisa proizlazi da je 14.12.2005. izvršena isplata stambenog kredita 7102942155 u iznosu od 46.000,00 CHF te da je tužiteljici za obradu kredita 14.12.2005. naplaćena naknada u iznosu od 2.314,52 HRK, dok je 19.1.2016. izvršena konačna otplata kredita te da tužiteljici za prijevremenu otplatu kredita nije naplaćena naknada.

14. Sporno je između stranaka jesu li ništetne pojedine odredbe Ugovora o kreditu broj 7102942155 od 30.11.2005. i to ugovorna odredba o valutnoj klauzuli, kao i ugovorna odredba iz čl.2. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Sporno je ima li tužiteljica pravni interes za podnošenje ove tužbe, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno ZIDZPK (NN 102/2015), te je li sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR tužiteljica ostvarila pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku. Sporno je i je li nastupila zastara utuženih potraživanja, odnosno konačno postavljenog tužbenog zahtjeva za isplatu, te pravo tužiteljice na isplatu zakonskih zateznih kamata, kao i tijek istih. U bitnome tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva i istaknuo prigovor zastare.

15. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je Ugovor o kreditu je sklopila na Cvjetnom trgu u Zagrebu, te je jedno vrijeme živjela sa kćeri u Zagrebu, a onda se vratila živjeti kod roditelja u Varaždin. Predmetni kredit je bio za stan u Zagrebu. Nije pregovarala s bankom o odredbi Ugovora o kreditu kojom je ugovorena valutna klauzula, odnosno kojom je glavnica kredita vezana uz valutu CHF, kao i o odredbi čl.2. Ugovora o kreditu kojom se obvezala platiti sve naknade i troškove sukladno odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor. Odgovorila je da u to vrijeme nije bila sposobna za kredit u drugoj valuti. Iskazala je da ju djelatnici banke nisu upozoravali na nikakve rizike vezane uz valutu CHF, te je dobila već unaprijed sastavljeni ugovor o kreditu i nije ništa mogla mijenjati u ugovoru, to je bio sistem uzmi ili ostavi. Sredstva kredita koristila je za kupnju stanja, odnosno prve nekretnine. Prvo joj je kćer stanovala u tom stanu, a potom sin, a nakon što joj je sin diplomirao, odnosno preselio u Varaždin taj stan iznajmljuje i to oko 3 godine. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije imala nikakav obrt, niti trgovačko društvo. Iskazala je da je ona pristupila banci radi sklapanja

konverzije, zato što više nije mogla plaćati kredit, te joj je tata dao novce da zatvori taj kredit. Prilikom sklapanja konverzije nije imala nikakve mogućnosti pregovaranja. Kredit je otplatila prije nego što je iznajmljivala stan, odnosno kada je sklopila dodatak ugovoru o konverziji. Dakle kredit je otplatila 2015. ili 2016., a u razdoblju otplate kredita stan nije nikada iznajmljivala.

16. Što se tiče iskaza tužiteljice te povezujući ga sa sadržajem predmetnog ugovora o kreditu valja reći da sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor i u konačnici je sud zaključio da tužiteljica nije bila u dovoljnoj mjeri informirana o tome da švicarski franak predstavlja valutu utočišta, kao i da tuženik nije tužiteljicu u cijelosti informirao o ugovornoj odredbi kojom je ugovorena valutna klauzula kojom je vezana glavnica uz švicarski franak, odnosno informirao ju o svim bitnim parametrima i rizicima vezanim za tu valutnu klauzulu. Također sud je prihvatio iskaz tužiteljice u pravcu da nije pregovarala s tuženikom o spornim dijelovima odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu kojim je obvezana platiti naknadu za obradu kredita, odnosno platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, kao i na što se uopće ta naknada za obradu kredita odnosi. Isto tako na temelju iskaza tužiteljice te povezujući ga sa sadržajem predmetnog Ugovora o kreditu sud je zaključio da je isti tužiteljica sklopila kao potrošač u smislu odredaba Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03), odnosno da tuženik tužiteljici neosnovano osporava status potrošača.

17. U postupku je izveden dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po stalnoj sudskoj vještakinji Nataliji Jambrečić na okolnost koliko je tužiteljica platila više tuženiku u EUR zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj CHF za HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita, uzimajući pritom u obzir iznos preplate utvrđen u konverziji uz primjenu pravila o uračunavanju, kao i na ime ulazne naknade. Također vještakinja je pozvana očitovati se je li konverzija provedena sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15).

18. Iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić proizlazi da je u izradi nalaza i mišljenja koristila dokumentaciju u spisu iz koje proizlazi da je iznos kredita bio 46.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju HNB na dan korištenja kredita, redovna kamatna stopa iznosila je 4,90% godišnje, promjenjiva sukladno Odluci kreditora, a način otplate je bio 180 jednakih mjesečnih anuiteta. Nadalje iz nalaza i mišljenja vještakinje proizlazi da je kredit isplaćen 14.12.2005, po tečaju koji je iznosio 4,791971 kn za 1 CHF, a isplaćeni iznos kredita u kunama je iznosio 220.430,57 kn. Prvi mjesečni anuitet je dospio na naplatu 1.2.2006., a svaki idući u razmaku od mjesec dana, s dospijećem prvog dana u mjesecu. Kredit je konvertiran u valutu EUR i po konverziji je utvrđen višak uplata u iznosu od 11.049,72 kn (1.466,55 EUR). Vještakinja je u nalazu prikazala i promjena kamatnih stopa, odnosno navela je da je kamatna stopa od 1.2.2006. do 1.10.2007. iznosila 4,90%, a iznos anuiteta 358,83 CHF (tečaj 4,791971 = 1.719,50 kn), za razdoblje od 1.11.2007. do 1.2.2008. iznosila je 5,55%, a iznos anuiteta 375,20 CHF (tečaj 4,791971=1.797,95 kn), za razdoblje od 1.3.2008. do 1.7.2009. iznosila je 6,30%, a iznos anuiteta 391,47 CHF (tečaj 4,791971 = 1.875,91 kn), za razdoblje od 1.8.2009. do 1.5.2010. iznosila je 6,80%, a iznos anuiteta 401,48 CHF (tečaj 4,791971 = 1.923,88 kn), za razdoblje od 1.6.2010. do 1.11.2010. iznosila je 6,55%, a iznos anuiteta 396,76 CHF (tečaj 4,791971 = 1.901,26 kn), za razdoblje od 1.12.2010. do 1.7.2011. iznosila je 6,00%, a

iznos anuiteta 386,92 CHF (tečaj 4,791971 = 1.854,11 kn), za razdoblje od 1.8.2011. do 1.1.2014. iznosila je 5,75%, a iznos anuiteta 382,75 CHF (tečaj 4,791971 = 1.834,13 kn), te od 1.2.2014. do 30.9.2015. iznosila je 3,23%, a iznos anuiteta 351,80 CHF (tečaj 4,791971 = 1.685,82 kn). Nadalje, iz nalaza i mišljenja vještakinje proizlazi da je prilikom provođenja konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR tuženik tužiteljici priznao preplatu u iznosu od 1.466,55 EUR. Stalna sudska vještakinja u nalazu i mišljenju navela je kako je zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita u razdoblju od početka otplate do 30.9.2015. više plaćeno 3.888,94 EUR. Preplatom utvrđenom u konverziji kredita iz valute CHF u valutu HRK u nalazu je zatvorena obračunata zatezna kamata u iznosu od 569,87 EUR i nalazom utvrđene razlike u iznosu od 896,68 EUR, te preostala razlika više plaćenog iznosi 2.992,26 EUR (3.888,94 – 896,68). Nadalje iz nalaza i mišljenja proizlazi da je naknada obradu zahtjeva (ulazna naknada) obračunata i naplaćena 14.12.2005. u iznosu od 307,19 EUR (2.314,54 kn). Vještakinja je navela da je tuženik u konverziju (CHF-EUR) s financijsko-računovodstvenog gledišta računski izvršio u skladu sa doradbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), te je glavnica kredita pretvorena u valutu EUR po tečaju na dan isplate kredita, utvrđen je novi otplatni plan (od početka otplate) u valuti EUR uz primjenu promjenjivih kamatnih stopa, sve uplate tužiteljice su preračunate u valutu EUR po tečaju na dan uplate, izvršena je usporedba uplata tužitelja u valuti EUR s novoutvrđenim otplatnim planom u valuti EUR, izračunate su razlike više/manje plaćeno u valuti EUR, te je u poslovnim knjigama banka provela odgovarajuća knjiženja i od dana sklapanja dodatka ugovoru kredita u svojim poslovnim knjigama vodi kao kredit odobren u valuti EUR. Prilikom konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR u obzir su uzete sve uplate tužitelja, te su utvrđene preplate u odnosu na promjenu kamatne stope i promjenu tečaja CHF/EUR. Stalna sudska vještakinja istaknula je da je provedenom konverzijom kredita tužiteljica stavljana u položaj dužnika u valuti EUR s promjenjivom kamatnom stopom.

19. Tužiteljica je već rečeno podneskom od 17. 7. 2026. predložila, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025 dopunsko vještačenje na način da se izračuna iznos zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem ništetnih ugovornih odredaba o valutnoj klauzuli u CHF od dana plaćanja do dana izvršene konverzije, te je po nalogu suda stalna sudska vještakinja Natalija Jambrečić dopunila nalaz i mišljenje i prikazala obračun zateznih kamata, te je zaključku nalaza od 16.5.2026. dodala da zatezne kamate obračunate do 30.9.2015. na preplaćene iznose utvrđene (od izvršenih uplata) bez umanjenja za iznos više plaćenog priznatog u konverziji 1.194,12 EUR.

20. Vještakinja je usmeno obrazložila svoj nalaz i mišljenje na glavnoj raspravi održanoj 21. listopada 2026. Ocjenjujući nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić valja reći da je sud isti prihvatio u cijelosti kao objektivan, argumentiran i izrađen u skladu s pravilima struke i zadatkom koji joj je odredio sud.

21. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1. 4.2005. do 31. 12. 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene

ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je donio presudu poslovni broj Pž-6632/2017-10 14. lipnja 2018., na koju se tužiteljica u tužbi poziva, kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su 8 banaka, između kojih je i tuženik, koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli (i promjenjivoj kamatnoj stopi) kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu. Nadalje, valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio odluku poslovni broj Rev 2221/2018-11 od 3. rujna 2019. kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi.

22. Odredbom čl. 81. st. 2., 3. i 4. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, 46/07) bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima, pri čemu odredba članka 1115. Zakona

o obveznim odnosima regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

23. U odnosu na navode tuženika da se presude na koje se tužiteljica poziva ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c ZPP-a), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužiteljica i poziva u tužbi. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužiteljicu kao potrošača i da je s njom pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. No, tuženik navedeno nije dokazao i naprotiv tužiteljica tvrdi da o spornim ugovornim odredbama, kao uostalom o bilo kojoj ugovornoj odredbi, s tuženikom nije pregovarala.

24. Tuženik dakle, nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi da su tužiteljici pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su mu te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njezine financijske obveze.

25. U vrijeme podnošenja ove tužbe 25.4.2023 važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona,

prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

26. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se ista odnosi i na tuženika, ništetna je sporna odredba predmetnog Ugovora o kreditu kojima je valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužiteljici bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatila na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2005. Takvo pravo tužiteljice proizlazi iz čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05).

27. Međutim, Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. točka 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

28. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:
– učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

– razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

29. Iz Dodatka Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 19.1.2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 11.049,72 HRK, a utvrdile su i preostalu neotplaćenu glavnicu nakon provedene konverzije u iznosu od 14.169,40 EUR na dan 30.9.2015.

30. Dodatak Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako je Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenom s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15). U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i

retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila Zakona o obveznim odnosima o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

31. Između stranaka nije sporno da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, pri čemu mu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu od početka bio sklopljen u valuti EUR.

32. Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. navodi: "…učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15… interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva – unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja."

33. U ovom predmetu zaključenje Dodatka Ugovoru o kreditu ovisilo je o volji tužiteljice kao potrošača jer je potrošačima dana mogućnost izbora da li će prihvatiti konverziju ili je neće prihvatiti. Prema tome, sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu temeljem ZIDZPK/15 derogirane su opće odredbe Zakona o obveznim odnosima o pravnim posljedicama ništetnosti i iznosi koji su plaćeni (preplaćeni) na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate i devizne klauzule u CHF, iskorištene su u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene, kao što je rečeno, valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu i to na način kako je detaljno propisano u ZIDZPK/15. Slijedom toga, odbijen je tužbeni zahtjev u dijelu za isplatu glavnice preplaćenog iznosa od 2.992,26 EUR na temelju nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, kao i u dijelu kojim tužiteljica potražuje tzv. procesnu kamatu na iznos od 1.194,12 EUR koja teče od 21.4.2023. do uključujući 24.4.2023., kao neosnovan. Naime, tužiteljica je podnijela tužbu u ovom predmetu 25.4.2023. pa ima pravo na isplatu tzv. procesne kamate od 25.4.2023., a ne od 21.4.2023.(točka I. izreke presude).

34. Tužiteljica je zatražila i isplatu zateznih kamata na preplaćene iznose na temelju ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli Ugovora o namjenskom kreditu broj 3205766842/05, kreditna partija broj 7102942155 i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do 30.9.2015. i tužiteljica prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske ima pravo na isplatu zateznih kamata na

preplaćene iznose do 30.9.2015., a taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je propisan bilo kojom odredbom ZIDZPK/15, i u tom dijelu je osnovan je zahtjev tužiteljice za isplatu zateznih kamata na svaki preplaćeni iznos na temelju čl. 1111. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima i to do 30. 9.2015. kada je prestala obveza izvršenom konverzijom kredita, a te zatezne kamate po stavu Vrhovnog suda RH pripadaju tužiteljici kao potrošaču u cijelosti i bez oduzimanja od preplate utvrđene Dodatkom Ugovora o kreditu. Kako tužiteljici pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose od sklapanja Ugovora o kreditu do prestanka obveze izvršenom konverzijom 30. 9. 2015., taj je dio tužbenog zahtjeva prihvaćen, bez uračunavanja priznatog preplaćenog iznosa u konverziji i to u apsolutnom iznosu od 1.194,12 EUR, a kako to proizlazi iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić, a kojem matematičkom izračunu nijedna parnična strana nije prigovorila pa i sud takav izračun prihvaća stručnim i objektivnim i u tom dijelu za isplatu zateznih kamata obračunatih od dana preplate do 30.9.2015. je prihvaćen tužbeni zahtjev tužiteljice, a sve u skladu sa stavom VSRH. Također tužiteljici je na taj iznos neisplaćenih zateznih kamata u iznosu od 1.194,12 EUR dosuđena i tzv. procesna kamata od dana podnošenja tužbe (25.4.2023.), kao dana kada je podnesen zahtjev za njihovu isplatu, a sve na temelju čl. 31. st. 2. Zakona o obveznim odnosima i to po stopama sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose. (točka IV. Izreke presude).Također valja reći da je prema stajalištu suda zahtjev za isplatu zatezne kamate na preplaćene iznose od dana preplate do 30.9.2015. sadržan u tužbenim zahtjevima za isplatu.

35. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na naknadu za obradu kredita valja reći da se sukladno čl. 328. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05)pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se, a tuženiku valja reći i da za kondemnatorne zahtjeve ne treba dokazivati pravni interes. Prema čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, a zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, što se tiče dijela tužbenog zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti dijela odredbe čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, valja reći da tužiteljica kao potrošač nije bila u mogućnosti pregovarati s tuženikom u vezi te odredbe, kako to proizlazi i iz njezinog iskaza. Također, tuženik tužiteljici nije na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasnio tu odredbu ugovora niti na što se naknada za obradu kredita koja joj je naplaćena u iznosu od 2.314,52 kn. 14.12.2005. odnosi, koji troškovi i usluge se podmiruju iz te naknade i slično, kao niti relaciju odnosa između iznosa te naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa jednokratne naknade za obradu kredita, kao i zašto bi baš tužiteljica kao potrošač trebala snositi tu naknadu. S time u vezi radi se o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u obveznim odnosima, kao u konkretnom slučaju, dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. Prema stajalištu suda plaćanje jednokratne naknade za obradu kredita u visini

od 2.314,52 kn očito uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Iako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade za obradu kredita, tuženik, koji je sastavio predmetne ugovorne odredbe o naknadama i troškovima, o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost naplaćene visine naknade za obradu kredita što rezultira time da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Slijedom navedenog sud utvrđuje kako se i ovdje radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, koja je time sukladno čl. 87. st. 3. Zakona o zaštiti potrošača i ništetna. Slijedom navedenog sud je ocijenio osnovanim i ovaj dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 2. Ugovora o kreditu, kao i isplatu iznosa od 307,19 EUR, kao protuvrijednosti iznosa od 2.314,52 kn, , koliko je tuženik naplatio tužiteljici 14.12.2005. na ime naknade za obradu kredita, primjenjujući fiksni tečaj konverzije 1 EUR= 7,53450 kn, s obzirom da je valuta EUR uvedena kao službena u Republiku Hrvatsku. Na dosuđeni iznos od 307,19 EUR stečen bez osnove temeljem ništetne odredbe ugovora o kreditu tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate, po njezinom zahtjevu, od dana nakon što joj je navedena naknada naplaćena i to sukladno odredbi članka 1115. Zakona o obveznim odnosima, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka inicirala stavljanjem iste u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužiteljice kao protivne ugovorne strane na njezin sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te ga je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonske zatezne kamate na način kako je to navedeno u izreci presude. Visina zakonske zatezne kamate temelji se na odredbi 29. st. 2 . Zakona o obveznim odnosima, za ostale odnose, uzimajući u obzir njezine izmjene u pojedinim razdobljima (točka II. i III. izreke presude).

36. Neosnovan je i istaknuti prigovor zastare tuženika. Naime, opći zastarni rok sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a iznosi pet godina. Kako se tužiteljica poziva na spomenutu presudu Visokog trgovačkog suda RH broj Pž-6632/17-10 od 14.6.2018., a imajući u vidu da je tužba u ovom predmetu podnesena 25.4.2023., to je evidentno da nije protekao rok zastare od pet godina u odnosu na dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na više plaćeno zbog ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli. Što se tiče prigovora zastare u pogledu potraživanja preplate po osnovi ništetne ugovorne odredbe na temelju koje je tuženik naplatio tužiteljici naknadu za obradu kredita (članak 2. Ugovora o namjenskom kreditu), i u tom dijelu upućuje se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO-a) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ovdje sporne ugovorne odredbe na temelju koje je tužiteljici naplaćena naknada za obradu kredita, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za ovaj restitucijski zahtjev

iz čl. 323. st. 1. ZOO tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke, pa je i u tom dijelu tuženikov prigovor zastare neosnovan.

37. U pogledu odluke o parničnim troškovima kojom je određeno da svaka stranka snosi svoje troškove, o istome je pravno shvaćanje izraženo u odlukama Vrhovnog suda RH, pa primjerice odluka broj Rev-637/2019-2 od 15. studenog 2022. Pri tome treba imati u vidu i praksu Europskog suda za ljudska prava, kao primjerice D i H protiv RH, zahtjev broj 72152/13, presuda od 6. rujna 2016. U konkretnom predmetu tužiteljica je u pogledu glavnice samo djelomično uspjela u parnici i to u pogledu ukupne vrijednosti predmeta spora konačno postavljenog tužbenog zahtjeva u odnosu na glavnicu iznosu od 3.299,45 EUR (2.992,96 EUR + 307,19 EUR), te je u većem dijelu tužiteljica uspjela u pogledu zahtjeva za isplatu zakonskih zateznih kamata, pa je sud imajući u vidu odredbu čl. 154. st. 4. odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka. Sud je imao u vidu da je tužiteljica kao potrošač bila u specifičnim okolnostima spornog pravnog odnosa kojemu nije obilježje stranačka ravnopravnost, te da nije mogla predvidjeti svoje izglede za uspjeh u sporu jer sudska praksa o spornom pitanju u većem dijelu nije bila jedinstvena pred drugostupanjskim sudovima, te da nije dužna snositi troškove postupka tuženika, prije svega iz razloga što nije mogla znati da njezin zahtjev u većem dijelu nema izgleda za uspjeh. U ovom slučaju tužiteljica je uspjela u cijelosti u pogledu osnove i visine vezano za tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na naknadu za obradu kredita koji čini oko 9,31 % vrijednosti predmeta spora u odnosu na glavnicu, kao i u većem, odnosno gotovo u cijelosti sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata, pa je sud imajući u vidu i pravo tužiteljice na pristup sudu kao konvencijskog prava, primjenjujući odredbu čl. 154. st.4. ZPP-a, odlučio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka i to imajući u vidu djelomičan uspjeh stranaka u parnici.

38. Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

U Varaždinu 27. studenoga 2026.

Sutkinja
Melita Šmentanec-Klarić

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana izjaviti žalbu, a koji rok se računa: od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila ili od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisanim putem ovome sudu u 3 primjerka, odnosno sukladno odredbi čl. 106.a. st. 5. ZPP-a, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:
1. Tužiteljici po punomoćnici Andreji Fosin, odvjetnici u Varaždinu
2. Tuženiku punomoćnicima iz OD Metelko, Knežević & partneri d.o.o., odvjetnicima u Zagrebu

MELITA ŠMENTANEC-KLARIĆ

Elektronički potpisano: 27.11.2026T16:42:14 (UTC:2026-11-27T15:42:14Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 78a66c53-9d27-406b-9af1-f2cdf2af0317

Općinski sud u Varaždinu

Broj zapisa: **9-30890-f64b6**

Kontrolni broj: **00f0f-122b6-056b4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.